

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C3 – FIN1**
zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting

van 6 oktober 2009

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het negatieve SERV-advies omtrent de projecten duurzame ontwikkeling	3
Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaecker tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de Nationale Plantentuin in Meise	6
Vraag om uitleg van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de vertraagde inning van de onroerende voorheffing	
Vraag om uitleg van mevrouw Michèle Hostekint tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de gevolgen van de laattijdige inning van de onroerende voorheffing	9
Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de discriminatie van stief- en zorgkinderen inzake schenkingsrechten	12
Vraag om uitleg van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het vorderingensaldo in 2008	15

■

Voorzitter: de heer Eric Van Rompuy**Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het negatieve SERV-advies omtrent de projecten duurzame ontwikkeling**

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, voor zover ik weet, is duurzame ontwikkeling iets dat u en ons nauw aan het hart ligt. Ik heb trouwens geconstateerd dat het woord ‘duurzaam’ wel 103 keer voorkomt in de regeerverklaring. Dat kan dus tellen. We weten allemaal dat duurzame ontwikkeling past in het streven naar meer welvaart en welzijn, en een betere verhouding tussen beide. Als het over duurzame ontwikkeling gaat, heeft het Pact 2020 het over “een ‘kringloop’-economie met een zo laag mogelijk grondstof-, energie-, materiaal- en ruimtegebruik en een zo beperkt mogelijke impact op milieu en natuur in Vlaanderen en de rest van de wereld”. Dat is één definitie en één invalshoek. De Vlaamse Strategie Duurzame Ontwikkeling (VSDO) is dan weer een ouder initiatief dat los staat van het Pact 2020, dat grosso modo dezelfde doelstelling heeft. Er staat: “de Vlaamse Regering tracht een stimulans te geven aan het denken en handelen in de richting van duurzame ontwikkeling. Via projectwerking wil men stappen zetten naar beleidsdomeinoverschrijdende samenwerking” op het vlak van duurzaam bouwen en wonen, maatschappelijk verantwoord ondernemen, duurzame landbouw, mobiliteit, ruimtelijke ontwikkeling enzovoort.

Mijnheer de minister, de VSDO is een overkoepelende bevoegdheid van u, waarbij elke afzonderlijke minister de verantwoordelijkheid heeft dit in zijn/haar eigen beleidsdomein te realiseren. We hebben het daarover tijdens de vorige legislatuur al vaak gehad. U hebt gezegd dat het nodig is het overzicht te behouden en dat er een lijst van projectfiches moet worden opgemaakt, die de realisaties van de doelstellingen moeten faciliteren. Op de een of andere manier heeft de opmaak van deze fiches op zich laten wachten. Men kan zeggen dat dat – te – lang heeft geduurd. Begin dit jaar zijn ze voorgesteld. Men zou nu kunnen zeggen dat het beleid wordt uitgevoerd, hoewel misschien niet zo snel als we allemaal zouden willen.

Op 14 juli 2009 heeft de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) de fiches onomwonden verworpen. Enerzijds wordt gesteld dat er een gebrek aan visie is. Anderzijds lijkt het aangewezen dat een VSDO-strategie vooreerst in kaart brengt wat al bestaat en dan de duidelijke keuze maakt om de gaten op te vullen die vallen tussen de verschillende beleidsdomeinen. Zowel via het ‘Vlaanderen in Actie’-plan (ViA) en Pact 2020 als binnen de verschillende sectoren worden al heel wat stappen ondernomen in het kader van duurzame ontwikkeling. Het schijnt dat deze fiches geen rekening houden met de bestaande plannen en projecten. Dat leidt tot een probleem van efficiëntie. Bovendien moeten we in deze budgettaire moeilijke tijden een aantal keuzes maken. Daarover zullen we het echter hebben tijdens de begrotingsbesprekingen.

De SERV roept ook op tot een strikter tijds kader. De vertragingen die nu al zijn opgetreden in het dossier resulteren vaak in achterhaalde fiches en voorstellen. De sector van de duurzame ontwikkeling is in constante beweging en metamorfose. Het gaat hier om een koppeling van kennis aan daadkracht. De vertragingen hadden overigens ook als tweede gevolg dat heel wat van de beoogde projecten gewoon niet van de grond zijn gekomen.

Mijnheer de minister-president, ik stel hierover niet lichtzinnig een vraag. De kritiek komt echter van de SERV, een niet onbelangrijk orgaan. Het is dan ook nuttig dat daarover een debat kan ontstaan in het parlement. Erkent u de kritiek van de SERV op de projecten inzake duurzame ontwikkeling binnen de VSDO? Zo ja, welke stappen overweegt u te nemen om aan deze kritiek tegemoet te komen? Hoe koppelt u het antwoord dat u zult geven aan de parallelle plannen en projecten binnen ViA en het Pact 2020? Wat is de timing? Hoe snel

denkt u te gaan? Ik stel deze vraag expliciet omdat we toch al een vrij grote vertraging hebben opgelopen bij een aantal projecten die de duurzame ontwikkeling in Vlaanderen moeten verankeren.

De voorzitter: De heer Watteeuw heeft het woord.

De heer Filip Watteeuw: Mijnheer de voorzitter, als we het advies van de SERV lezen, is het inderdaad opvallend dat hij de Vlaamse strategie inzake de duurzame ontwikkeling niet helemaal kan plaatsen. Enerzijds is er de band met het Pact 2020, waarover men toch wel wat vragen heeft. Anderzijds stelt men bij die enkele fiches die worden besproken, dat er eigenlijk geen keuzes worden gemaakt, dat er geen prioriteiten worden vastgelegd, dat men te veel pistes tegelijkertijd bewandelt. De vragen van de heer Gatz zijn dan ook heel terecht. Als we duurzame ontwikkeling echt ingang willen laten vinden, als we echt een omslag willen maken naar een vergroening van de economie en de samenleving, dan moet er duidelijkheid worden verschaft.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik ga ervan uit dat ik hier nog een aantal keren op een duurzame wijze zal mogen komen. (*Gelach*)

Mijnheer Gatz en mijnheer Watteeuw, ik veronderstel toch dat u het hebt over het advies van de SERV van 8 juli 2009. Mijnheer Gatz, nu u op de oppositiebanken zit, leest u adviezen misschien op een wat andere, mogelijke grondigere, manier. Ik kan dat alleen maar toejuichen. Toen ik uw vraag las, vroeg ik me af of ik wel het juiste advies van de SERV had. De SERV stelt in de inleiding dat hij vooral enkele bezorgdheden wil meegeven over de Vlaamse Strategie Duurzame Ontwikkeling en de bijhorende projecten. De SERV geeft dus geen omstandig advies over de voorgelegde projectfiches. U gebruikt andere bewoordingen, die u niet hebt gebruikt bij de mondelinge toelichting van uw vraag. U stelt dat ze onomwonden werden verworpen. Waarschijnlijk zegt u dat als lid van de oppositie. Ik heb daar geen probleem mee.

Mijnheer Gatz, mijnheer Watteeuw, ik zal direct ingaan op de inhoud van de vraag. De SERV is een belangrijk adviesorgaan. Hij is zeer zorgvuldig in zijn uitspraken. De uitdrukking 'onomwonden verwerpen' leek me dan ook zeer 'on-SERV'iaans'. Gelukkig vinden we dat ook niet terug in het advies.

Op 15 mei 2009 heeft de vorige Vlaamse Regering principieel over de inhoud van die twaalf strategische projecten duurzame ontwikkeling een beslissing genomen. U zult de adviezen ook wel hebben gelezen. De SERV, de Minaraad, de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen, twaalf middenveldorganisaties, de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG), de Vereniging van de Vlaamse Provincies (VVP) werden allemaal bevroegd nadat de Vlaamse Regering een principiële, maar nog geen definitieve, beslissing had genomen. In het decreet inzake duurzame ontwikkeling en strategie is in een stappenplan voorzien, waarbij binnen de tien maanden na het aantreden van de nieuwe Vlaamse Regering een evaluatie en herziening zal plaatsvinden. Op 15 mei is er dus een principiële beslissing genomen. Daarna werden de adviezen gevraagd. Straks zal ik uit het advies van de Minaraad, dat u ongetwijfeld ook hebt gelezen, citeren. Dat is 'work in progress'. De zaak kan altijd verbeterd worden. Ik ga ervan uit dat uw vraag alleen maar een stimulans wil geven om sneller te werken en het nog beter te doen dan de vorige Vlaamse Regering.

U vraagt of ik de kritiek op de projecten duurzame ontwikkeling erken. Ik denk dat de SERV terecht een aantal bezorgdheden geformuleerd heeft. Ik heb geen probleem met een kritische opstelling. Het probleem en de uitdaging zijn groot en belangrijk genoeg. Een van de elementen die de SERV zeer duidelijk aanhaalt, is de relatie tussen de Vlaamse Strategie Duurzame Ontwikkeling en het Pact 2020. We moeten daar extra aandacht voor hebben. We vertrokken van het Pact van Vilvoorde, maar we moeten Vlaanderen in Actie en zeker het Pact 2020 op elkaar laten aansluiten wat duurzame ontwikkeling betreft.

De adviesorganen Minaraad en de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen hebben een uitgebreider advies uitgebracht, met duidelijke en constructieve suggesties. Ook die nemen we mee. Het advies van de Minaraad is positief met betrekking tot de langetermijnvisie die aan de basis ligt van verscheidene projecten. De Minaraad stelt over de op te richten vernieuwingsplatformen per project het volgende: “De Minaraad ondersteunt de voorgestelde manier van werken en vindt dat de ervaring die opgedaan werd met de transitieprojecten ‘duurzaam wonen en bouwen’ en ‘materialenbeheer’ ook uitgespeeld moet worden in de andere thema’s. Duurzame ontwikkeling veronderstelt een aangepaste beleidsaanpak waarbij langetermijndoelstellingen en participatie centraal staan. Dit kan via de voorgestelde vernieuwingsplatformen en door te werken met een transitieagenda. De Minaraad ondersteunt ook het voorstel om de platformen zo veel mogelijk te laten aansluiten bij bestaande initiatieven. Dit moet dubbel werk en onnodig tijdverlies voorkomen.” We zullen er maximaal rekening mee houden maar ook hier is van ‘onverkort afschieten’ geen sprake.

De focus en de inhoud van de projecten en generieke bestuurlijke maatregelen vormen een tweede element, als u het advies van de SERV neemt. We werken er volop aan en zullen dit zo snel mogelijk op de ministerraad brengen. Vlaanderen in Actie en het Pact 2020 geven heel duidelijk een ambitie en een langetermijnvisie weer voor een duurzame topregio. De Vlaamse Strategie Duurzame Ontwikkeling is uitgegaan van het Pact van Vilvoorde en heeft daar op verder gebouwd. We moeten er nu natuurlijk voor zorgen dat zowel de Lissabonstrategie als het Pact 2020 wordt meegenomen. Dat is door u terecht aangehaald en we zullen daar verder aan werken.

Een aantal goede processen moeten worden voortgezet. We moeten ook maximaal een aantal dingen meenemen zoals de klimaat- en armoedeconferentie en de coördinatie inzake plattelandsbeleid. De Minaraad heeft in zijn advies terecht gesteld dat de uitwerking van de projecten moet worden afgestemd op de evaluatie van het lopend beleid dat zal worden uitgebreid ten behoeve van de nieuwe strategie voor duurzame ontwikkeling. Ook dat neem ik mee.

Het formele traject voor de totstandkoming van de inhoudelijke invulling van de projecten heeft vertraging opgelopen. U hebt het voorzichtig uitgedrukt – waarvoor dank – en gezegd dat er vooruitgang was maar dat het sneller kon. Ik denk dat dat juist is. De verschillende ministers hebben gewerkt aan de uitvoering van de verschillende aspecten van de operationele projecten. Dat zijn allemaal elementen die de trage, maar zeer duurzame vooruitgang in dit dossier onderstrepen. Ik ben het met u eens dat we natuurlijk zo snel als mogelijk vooruitgang moeten boeken.

Voor de generieke bestuurlijke maatregelen zou ik kunnen verwijzen naar de lopende opdrachten. Zo is er een opdracht binnen het Steunpunt Duurzame Ontwikkeling rond de duurzaamheidseffectbeoordeling. Er zijn dus belangrijke initiatieven genomen die nog verder moeten worden uitgewerkt.

Mijnheer Gatz, ik neem de kritiek ter harte. U hebt een punt wat het Pact 2020 betreft, omdat we van het Pact van Vilvoorde vertrokken waren. Ik neem uw kritische opmerkingen en die van de Minaraad mee.

U vroeg welke stappen ik overweeg te nemen om aan deze kritiek tegemoet te komen. Ik denk dat ik daar al op heb geantwoord. Ik zal er maximaal rekening mee houden. De administratie is nu alle opmerkingen aan het verwerken. We zullen een actualisatie doorvoeren met iedere opbouwende inbreng. U weet ook dat artikel 5 van het decreet een aantal stappen heeft aangegeven.

U vraagt hoe snel ik deze problematiek denk aan te pakken. Wat mij betreft: hoe sneller, hoe beter. Ik ga er toch van uit dat op 1 januari 2010 de vernieuwingsplatformen kunnen opstarten waarbij de transitieagenda heel belangrijk is. Op basis van de transitieagenda kan een meer precieze tijdsraming worden vastgesteld met betrekking tot de uitvoering van de projecten. Ook in de beleidsnota’s zullen we het er nog over hebben. Ik heb ook al gezegd dat het

Steunpunt Duurzame Ontwikkeling de opdracht heeft gekregen voor het uitwerken van een methode voor een actualisatie.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, als ik u goed begrepen hebt, hebt u mij gezegd dat ik de inhoud van de kritiek wat te scherp heb geformuleerd, maar dat ik over de timing wat te mild was. Laat ons zeggen dat er nog wat ruimte is om op het vlak van duurzame ontwikkeling in Vlaanderen vooruitgang te boeken.

Ik denk dat de vorige regering – net als deze regering, hoop ik – het concept van duurzame ontwikkeling ernstig nam en neemt. Duurzame ontwikkeling heeft ook een redelijk abstract karakter, daarom moeten we het nu zo concreet mogelijk maken. De vorige regering heeft de eerste drie jaar vooral naar een methodiek gezocht om dit te kunnen vatten. Ze is erin geslaagd en is op het einde van de regeerperiode tot de opdracht van de fiches overgegaan en tot principiële beslissingen. Deze regeerperiode kan dit dus op kruissnelheid komen en kan dit beter ten uitvoer worden gebracht. Het is dus ook in die context dat u mijn vraag moet zien.

U hebt 1 januari vernoemd. U hebt ook de beleidsnota's vernoemd. Ik neem aan dat we de komende weken en maanden op de voet kunnen volgen hoe duurzaamheid – wat ons allemaal nauw aan het hart ligt – in concrete beleidsdaden en acties kan worden omgezet.

De voorzitter: De heer Watteeuw heeft het woord.

De heer Filip Watteeuw: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord, maar u gaat niet in op het feit dat er ook kritiek is op de projecten en op de fiches. Ik zeg niet dat ze afgeschoten worden maar in het advies staat toch duidelijk dat de projecten een duidelijke en aantoonbare meerwaarde moeten hebben ten opzichte van wat al loopt. En men zegt dat die meerwaarde er niet altijd is. Men zegt ook: “Deze prioriteitenafweging blijkt nog onvoldoende te zijn gebeurd.” Men besluit met: “De SERV meent dan ook dat er, naast een screening van de thema's en projectfiches in het licht van het Pact 2020, een screening moet gebeuren in het licht van hun meerwaarde met het oog op het beter afbakenen van prioriteiten.” De SERV zegt dus dat ook de projecten zelf moeten worden geëvalueerd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de Nationale Plantentuin in Meise

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, het dossier van de plantentuin van Meise is inderdaad een evergreen, een never ending story. Het is hier ook al vaak de processie van Echternach genoemd of een tunnel zonder einde. In elk geval, dit dossier sleept al jaren aan.

In 2001 zou de plantentuin van Meise volgens de Lambermontakkoorden overgedragen worden naar Vlaanderen. Dat is eigenlijk nooit uitgevoerd, simpelweg omdat de samenwerkingsakkoorden die daarvoor nodig waren, nooit werden afgerond en nooit de nodige handtekeningen kregen. Dit had natuurlijk pijnlijke gevolgen op het terrein. Het feit dat de plantentuin een soort niemandsland is, maakt dat het patrimonium in verval is.

In feite komt het erop neer dat als één gemeenschap tegenwerkt en tegendraads is, die gemeenschap de overheveling kan blijven blokkeren. Dat is wat gebeurd is, door toedoen van de Franse Gemeenschap. Maar wanneer die gemeenschap dan toch over de brug komt – de minister-president heeft hier herhaaldelijk aangekondigd dat men er bijna was –, zijn het weer

een aantal Franstalige federale collega's die stokken in de wielen steken en die nieuwe problemen opwerpen.

Mijnheer de minister-president, ik ondervroeg u over deze problematiek een laatste keer in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetsevaluatie op 17 februari 2009. U antwoordde toen: “Voor een akkoord moet de wil bestaan om akkoorden af te sluiten. Ook al zijn de akkoorden tussen de heer Demotte en mezelf heel duidelijk en is alles uitgeklaard, dan nog zullen de federale collega's zich op een bepaald moment weer moeien in dit dossier om te zeggen dat ze van bepaalde dingen niet op de hoogte zijn. Ik moet er geen tekening bij maken dat de politiek van collega's uit verschillende partijen daar iets mee te maken zal hebben. Ik betreur samen met jullie dat we er nog niet zijn doorgeraakt. Inderdaad, ik heb hier op sommige vragen geantwoord dat we er bijna waren. Met Rudy Demotte was er een akkoord. Ik heb hier gezegd dat ik nog even zou wachten met de aankondiging dat het dossier af was, omdat het helemaal af moest zijn. Toen is er weer een hindernis bij gekomen. Ik heb toen altijd heel waarheidsgetrouw op de vragen geantwoord en gezegd dat we er waren of bijna waren, maar dat het nog moest worden gefinaliseerd. Iedere keer is er een nieuwe hindernis opgedoken. Dat is de realiteit.”

U hebt er inderdaad niet over gecommuniceerd maar collega Tom Dehaene wel. Ik lees vandaag in Het Laatste Nieuws het volgende: “De laatste obstakels voor de overdracht van de Nationale Plantentuin van de federale overheid naar het Vlaamse Gewest zijn zo goed als weggewerkt. Dat meldt Vlaams parlements lid Tom Dehaene. De overheveling was een tiental jaar geleden voorzien in de Lambermontakkoorden, maar bleef uit omdat er geen samenwerkingsakkoord kon gesloten worden tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap. Het akkoord dat na talloze gesprekken klaar lag om ondertekend te worden, stipuleerde dat het wetenschappelijke patrimonium van de Plantentuin eigendom blijft van de federale staat, maar voor onbepaalde tijd in bruikleen werd gegeven aan de Vlaamse Gemeenschap. Onduidelijkheden over de afbakening van het herbariumbezit, de plantenverzameling, gaven aanleiding tot nieuwe discussies. Afgesproken werd dat de directeur van de Nationale Plantentuin een commissie van internationale experts zou belasten met een onderzoek en de gemeenschappen hun conclusies zouden aanvaarden. Hun aanbevelingen worden momenteel uitgevoerd. Eenmaal de wetenschappelijke raad van de Plantentuin de opgemaakte lijsten van collecties en specimen goedkeurt, zijn volgens Dehaene alle hinderpalen weggewerkt voor de ondertekening van het samenwerkingsakkoord, tenzij nieuwe bezwaren worden opgeworpen.”

Mijnheer de minister-president, u moet straks voor ons deze boodschap eens decoderen. Mijn enige vraag na het lezen van dit artikel is: ‘Hoe zit het nu eigenlijk?’

Vorige keer hebben we het hier – tot grote hilariteit – nog gehad over de afbakening van het herbariumbezit. Het bleek een probleem te zijn. Ik citeer de minister-president: “Het is niet gemakkelijk om het eigendomsrecht te bepalen van delen van de collectie die afstammen bijvoorbeeld van een kruising tussen een plant afkomstig van het federale luik met een nieuwe plant van de Vlaamse collectie.” Wist u dat, beste collega's? Of: “Het is nog moeilijker als het gaat over gedroogde planten en schimmels die in cultuur worden gehouden en die regelmatig vernieuwd moeten worden.” Om u maar te zeggen waarmee men bezig is.

Mijnheer de minister-president, wilt u deze communicatie eens in mensentaal vertalen zodat we het allemaal begrijpen?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer Demesmaeker, ik weet dat u een groot plantenkenner bent. Ik durf met u niet in debat gaan over zaden en andere zaken die met de plantenwereld te maken hebben. Ik kan wel even kort de stand van zaken in dit dossier geven waarbij velen – en ik in de eerste plaats – hopen dat we uit dit lijden worden verlost.

Op 17 februari 2009 heb ik inderdaad uitvoerig geantwoord op uw vraag om uitleg. Ik wil er nog iets aan toevoegen. Bij de Lambermontakkoorden is een techniek gebruikt voor de bevoegdheidsverdeling. In dit dossier toont deze techniek haar gebreken. De overheveling van de Nationale Plantentuin wordt afhankelijk gesteld van een samenwerkingsakkoord tussen de gemeenschappen. Bij deze techniek kunnen er toch heel wat vragen worden gesteld wanneer een van beide partners steeds maar meer wilt. Die bijzondere techniek om te zeggen dat men federaal akkoord gaat als er een samenwerkingsakkoord is, geeft toch een soort veto aan een van beide partijen om ervoor te zorgen dat het in dit geval heel lang duurt voor men erdoor geraakt.

Ik heb in augustus ook geantwoord op een schriftelijke vraag van de heer Tom Dehaene, en het is misschien die vraag en antwoord die hij in de media heeft gebracht. Er deden zich geen nieuwe feiten voor.

Ik geef u de stand van zaken. Er zijn heel wat gesprekken geweest tussen de heer Rudy Demotte en mezelf. Op een bepaald moment zag het er zeer goed uit. Het lag eigenlijk klaar om ondertekend te worden. Ik wou dat het eerst ondertekend zou zijn, vooraleer ik erover zou communiceren. Er zijn dan opmerkingen gekomen van de federale voogdijministers, mevrouw Laruelle en de heer Reynders, die zich op een bepaald moment hebben gemoeid in het debat. Het wetenschappelijk patrimonium van de plantentuin – die eigendom blijft van de federale staat en voor onbepaalde tijd in bruikleen wordt gegeven aan de Vlaamse Gemeenschap – bestaat uit een bibliotheek met heel belangrijke werken, een archief, een aantal wetenschappelijke verzamelingen en een herbarium.

Over dit laatste is er een discussie opgestart. Men vond dat er een duidelijke eigendomsidentificatie moest worden doorgevoerd. Daarom heeft de directeur van de Nationale Plantentuin in maart 2009 een commissie van internationale experts gevormd, belast met een onderzoek. Er werd afgesproken dat de gemeenschappen de conclusies van deze commissie zouden aanvaarden. Begin juni 2009 was de commissie klaar met dat onderzoek. De internationale deskundigen stellen in hun conclusies voor dat er een inventaris wordt opgemaakt van alle collecties en specimen die nog geen instituutslabel dragen en dat deze lijst wordt goedgekeurd door de Wetenschappelijke Raad van de Nationale Plantentuin. De directeur van de Nationale Plantentuin heeft eind juli zijn departementshoofden opdracht gegeven deze lijsten tegen eind augustus op te maken. Zodra de wetenschappelijke raad deze lijst heeft goedgekeurd en het federale bezig is afgebakend – wat de planten en zaden betreft – is ook deze bijkomende hinderpaal uit de wereld geholpen.

Dit is weer een nieuwe hindernis die genomen is. Of nu het samenwerkingsakkoord kan ondertekend worden, daarop kan ik niet positief antwoorden. Ik hoop dat dit dossier mij in deze legislatuur geen vijf jaar blijft achtervolgen. De bottomline is dat de andere partij ook akkoord moet gaan. Ik hoop dat dit zo snel als mogelijk kan gebeuren.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor het antwoord. Spijtig genoeg kunt u nog geen witte rook door de schouw laten komen. Het lijkt wel alsof er steeds een nieuwe hindernis opduikt. We zijn het zo al wel enkele jaren gewoon.

U hebt natuurlijk gelijk wanneer u zegt dat er vragen kunnen worden gesteld bij de techniek om zo'n overdracht afhankelijk te maken van een samenwerkingsakkoord omdat het inderdaad deze of gene gemeenschap de facto een soort van vetorecht geeft. Maar mijnheer de minister-president, een afspraak is een afspraak.

In dit land is er – dat zeggen velen toch – een soort van federale loyauteit. Dit dossier leert ons één ding: men kan vele vraagtekens plaatsen bij de federale loyauteit in hoofde van een aantal groepen en partijen. Men heeft het de-facto vetorecht gebruikt om de zaak te vertragen. Zo simpel is het en we weten allemaal waarom: de Franstaligen in de Vlaamse Rand hebben een bepaalde agenda. De overheveling van de plantentuin naar Vlaanderen is hun een doorn in het oog. Men heeft dit willen vertragen. Men heeft – letterlijk – de tactiek van de ver-

schroeiende aarde toegepast. Als men ter plaatse gaat kijken, ziet men de gevolgen van het uitschillen van een oplossing. Dit leert ons veel over hoe men in dit land samenleeft en vanwaar de federale loyaliteit wel en niet komt. Op 20 juni 2007 heeft uw voorganger, de heer Letermé, op het spreekgestoelte in de plenaire zitting het volgende gezegd over de plantentuin van Meise: “Diegenen die altijd hoog opgeven van La Belgique en de federale loyaliteit, hebben tot nu toe blijkbaar het initiatief niet genomen om een essentieel onderdeel van die federale loyaliteit, namelijk het uitvoeren van gemaakte afspraken qua bevoegdheidsverdeling, na te komen.” Dat kan ik eigenlijk niet beter zeggen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de vertraagde inning van de onroerende voorheffing

Vraag om uitleg van mevrouw Michèle Hostekint tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de gevolgen van de laattijdige inning van de onroerende voorheffing

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de voorzitter, mijn vraag gaat over iets wat enorm leeft bij de mensen, gelukkig iets minder bij de lokale besturen omdat men daar met de voorschottenregeling kan werken.

Sinds 1999 is de Vlaamse overheid de onroerende voorheffing. Ik moet hier niet meer uitleggen hoe het systeem in elkaar zit. Vlaanderen heft ongeveer 2,5 procent waarop de provincies en de gemeenten opcentiemen kunnen heffen.

Midden juni 2009 werd bekendgemaakt dat het informaticasysteem werd veranderd. Er moesten extra controles worden ingebouwd om het aantal bezwaarschriften tot een minimum te beperken. Eind augustus werd gezegd dat er vertraging was omdat er extra kwaliteitstests moesten worden uitgevoerd.

Dit leidt natuurlijk tot een aantal problemen. Vlaanderen heeft nog geen geld van de Vlaamse belastingbetaler ontvangen, maar is wel gebonden aan de voorschottenregeling met de lokale besturen. Vroeger kon Vlaanderen nog wat winst boeken omdat men het geld eerder kon ontvangen dan men het moest uitgeven. Nu is het omgekeerd en moet Vlaanderen voorschieten en is er renteverlies.

Mijnheer de minister, wat is de oorzaak van de informaticaproblemen die aanleiding geven tot vertraging van deze operatie? Kon men dat niet voorzien? De vorige minister van Financiën zei dat het Vlaams Fiscaal Platform een goed werkende instelling was. Wat is dus de oorzaak van de problemen?

Wat is de gemiddelde vertraging bij het versturen van de aanslagbiljetten? Is er eventueel aan gedacht om de betalingstermijnen in te korten? Kan dat decretaal?

Kunt u een raming geven van het verwachte renteverlies dat de Vlaamse Gemeenschap zal hebben, naar aanleiding van dit informaticaprobleem?

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb een gelijkaardige vraag.

Normaal worden de eerste aanslagbiljetten onroerende voorheffing tussen half mei en half augustus verstuurd. Door de implementatie van een nieuw informaticasysteem zijn de eerste aanslagbiljetten dit jaar pas eind juli verstuurd. De laatste brieven zouden pas eind oktober en

begin november op de bus gaan. Deze laattijdige inning lijkt me toch een of ander budgettair gevolg te hebben. Is het niet voor de gemeenten, dan toch voor de Vlaamse overheid.

Mijnheer de minister, wat is de actuele stand van zaken betreffende de verzending van de aanslagbiljetten? Bent u van oordeel dat een en ander vermeden had kunnen worden? Men wist toch dat er oude data moesten worden overgedragen van het ene informaticasysteem naar het andere.

Wat zijn de laatste ramingen betreffende de inkomsten uit de onroerende voorheffing? Hoeveel vertegenwoordigen deze inkomsten op de totale inkomsten van de Vlaamse overheid? Zal een laattijdige inning enig effect hebben op de timing inzake het uitbetalen of de omvang van de voorschotten aan de gemeenten, of worden de bedragen op het afgesproken tijdstip gestort? Zal Vlaanderen moeten lenen om de totale kost te dekken van inkomsten die pas veel later binnenkomen of werden hiervoor reserves aangelegd? Wat is de finale raming van het gevolg van de laattijdige ontvangsten op de rekening 2009 van de Vlaamse overheid?

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Mijnheer de minister, zal de laattijdige inning van dit jaar invloed hebben op de inning van volgend jaar?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, volgend jaar verwachten we geen vertraging.

Op 29 juli 2009 zijn we effectief begonnen met het uitsturen van de aanslagbiljetten 2009. Vandaag hebben we iets minder dan 1,5 miljoen aanslagbiljetten verstuurd. Dat is goed voor een bedrag van 1,4 miljard euro. Ter vergelijking: in 2007 werden in het totaal voor een bedrag van ongeveer 2 miljard euro aanslagbiljetten verstuurd. Aan het tempo van vandaag, 250.000 aanslagbiljetten per week, verwachten we dat het gros van de aanslagbiljetten eind oktober zal verstuurd zijn. Met het gros bedoel ik dan alle reguliere kohieren. Het is zo dat de aanslagbiljetten die deel uitmaken van de reguliere kohieren, 91 percent uitmaken van het totaal aantal te versturen aanslagbiljetten.

De vertraging heeft inderdaad helemaal te maken met het nieuwe informaticasysteem. In tegenstelling met het vorige informaticasysteem dat gebruikt werd tot en met 2008 en dat specifiek ontwikkeld was voor de onroerende voorheffing, is er nu gekozen voor een nieuw informaticasysteem dat het ook mogelijk moet maken om andere belastingen – ik denk aan de verkeersbelasting of de planbatenheffing – te innen. Daarom heeft men gekozen om over te stappen naar een generiek informaticasysteem.

Er was ook een centrale databank nodig met gegevens van externe dataleveranciers. Daar zijn een aantal problemen gerezen. Tijdens de ontwikkeling zelf is gebleken dat er problemen waren bij het laden van de gegevens uit de centrale databank. Ik geef een voorbeeld. Als we het hebben over onroerende voorheffing, dan gaat het over het gekend wettelijk adres dat we vanuit het rijksregister konden inladen. Maar als je het aanslagbiljet naar dat adres verstuurt, blijkt het vaak om een oud adres te gaan. We moesten dus het laatste gekende adres hebben en niet het laatste gekend wettelijk adres. Toen we dit merkten, wilden we een aantal vastgestelde fouten vooraf remediëren waardoor we dus meer tijd nodig hadden.

Er is toen ook beslist om een extra kwaliteitscontrole in te bouwen. Door die bijkomende controle is men gaan kijken naar de aanslagbiljetten via de nieuwe toepassing en heeft men die vergeleken met de aanslagbiljetten zoals die door de oude toepassing werden gegenereerd. Op die manier kon men er de fouten uit halen. Het is logisch dat men bij een nieuw computersysteem na elke toepassing verbeteringen aanbrengt waar het kan.

Bij de start van de verzending lag het uitvalpercentage op 2,5 percent. Vandaag is dat nog 0,8 percent. En we zullen nog verdere correcties aanbrengen als het moet. Belangrijk is dat het

gros van de aanslagbiljetten momenteel verzonden is met een heel klein risico op fouten waardoor we verwachten dat het aantal bezwaarschriften beperkt zal zijn.

Ik moet zeker nog vermelden dat de vorige Vlaamse Regering heeft beslist om een deel van de onroerende voorheffing laat uit te sturen als een crisismaatregel. Het aandeel materieel en outillage in de onroerende voorheffing zou pas op het eind van het jaar worden verstuurd. Dit heeft natuurlijk ook een vertragingseffect tot gevolg.

Hadden we dit kunnen voorkomen? Ik denk dat je uit fouten moet leren en ik heb gezien dat we dat vandaag doen. Ik zie dat we wijze lessen trekken uit wat er is gebeurd. In plaats van een middelenverbintenis gaan we naar een resultaatsverbintenis. In plaats van te wachten tot op het eind om te zien of alles werkt, gaan we naar deelopleveringen. Het is wijs om uit fouten lessen te trekken zodat ze in de toekomst kunnen worden vermeden.

Als we vroeger waren begonnen met kohieren, dan hadden we in ieder geval dit jaar moeten vaststellen dat we de kwaliteitsstandaard zeker niet hadden kunnen garanderen, met bezwaarschriften tot gevolg. Vandaar dat men op een bepaald moment ervoor heeft gekozen om de verzending uit te stellen en te zorgen voor de gewenste kwaliteit. Dit heeft geen enkel effect gehad voor de gemeenten en provincies. We hebben de voorschotten betaald volgens de afspraken die in het verleden zijn gemaakt.

De tijdelijke vertraging, die nu gevolgd wordt door een inhaaloperatie in de tweede jaarhelft, heeft wel een invloed op de thesaurie van de Vlaamse Gemeenschap. Maandelijks betalen we aan de lokale besturen 300 miljoen euro voorschotten voor de opcentiemen en dit vanaf begin juli. Om de vertraging op te vangen, hebben we voor een specifieke financiering gezorgd. Het Euro Commercial Paper programma laat toe om geld te lenen met middelkorte looptijden. Op 20 juli werd er 600 miljoen euro opgenomen voor een periode van drie maanden tegen een kostprijs van 1.222.000 euro. Dit programma zal eind oktober wellicht verder aangesproken worden.

Daarnaast wordt er ook meer een beroep gedaan op bestaande kredietlijnen. Als het inningspercentage van verleden jaar als referentie mag worden genomen, dan loopt de totale kostprijs van de inzet van beide financieringsbronnen op tot ongeveer 2,4 miljoen euro. Die 2,4 miljoen euro kost heeft natuurlijk ook deels te maken met de specifieke bewuste keuze om als crisismaatregel de roerende voorheffing materieel en outillage pas op het einde van het jaar te innen.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor uw duidelijk antwoord.

Ik zal niet zeggen dat het aandeel materieel en outillage verwaarloosbaar is in het bedrag van 2,4 miljoen euro, maar het is wellicht maar een klein deeltje. Laten we afronden en zeggen dat de vertraging ongeveer 2 miljoen euro heeft gekost. Ik hoop echt dat men duidelijke lessen trekt, zeker wanneer men van plan is om ook op deze manier de verkeersbelasting te innen. Men moet zich goed voorbereiden. Kunt u zeggen wanneer men die overname van de verkeersbelasting gaat doen?

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mijnheer de minister, ik wil u danken voor uw antwoord. Het is natuurlijk achteraf moeilijk om te beoordelen of problemen vermeden hadden kunnen worden. Het lijkt me toch dat een operatie van die omvang voorbereid is of moest zijn geworden.

2,4 miljoen euro heeft een serieuze budgettaire impact. Laten we hopen dat het inderdaad effect heeft op de kwaliteit van de invordering en op de vermindering van het aantal bezwaarschriften. Laten we hopen dat, zoals de heer Van den Heuvel ook zegt, er lessen uit worden getrokken voor bijvoorbeeld de overname van de verkeersbelasting.

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Enerzijds is het natuurlijk een goede zaak dat er geen invloed is op de inning van volgend jaar. Anderzijds zal het voor een aantal burgers misschien wel een verschil maken, in die zin dat de tijd tussen twee betalingen korter zal worden. Voor sommige mensen is dit misschien een probleem. Niet iedereen spaart op voorhand om zijn onroerende voorheffing te kunnen betalen. Misschien kan de uiterste datum van betaling volgend jaar wat opgeschoven worden?

De voorzitter: De heer van Rouveroij heeft het woord.

De heer Sas van Rouveroij: Mijnheer de minister, in tegenstelling tot de personenbelasting is voor de onroerende voorheffing het dienstjaar gelijk aan het aanslagjaar. Met andere woorden: wanneer men op 1 januari eigenaar is van een pand, wordt men in de loop van dat jaar ook belast. Men zegt dat een hele reeks eigendomsoverdrachten 2008, allicht door het informaticaprobleem, in 2009 aanleiding hebben gegeven tot een foute aanslag, want men was geen eigenaar meer op 1 januari. Collega's verwijzen naar die bezwaarschriften. Kunt u bevestigen dat dit een van de belangrijkste problemen is?

Wanneer een belastingplichtige geen bezwaarschrift indient, is de administratie dan bereid om, zoals het hoort, spontaan en ambtshalve tot ontlasting over te gaan? Niet elke burger is zo zelfredzaam om binnen de bezwaartermijn ook een bezwaarschrift in te dienen, terwijl we het hier toch hebben over een manifeste misslag van de overheid.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Er zijn een aantal vaststellingen gedaan. We zullen lessen trekken uit het verleden. Niet ik, maar een vorige minister, heeft hierover een aantal beslissingen genomen. Voor de verkeersbelasting zullen we zeker lessen trekken. Ik heb begrepen dat in het regeerakkoord de beslissing al is gevallen om niet op 1 januari 2010 maar wel op 1 januari 2011 de verkeersbelasting zelf te innen zodat we niet dezelfde vertraging oplopen. Zoals we nu niet naar kortere inningstermijnen gaan, denk ik dat we volgende jaar de inning ook gewoon moeten uitsturen en kijken naar wat er gebeurt.

Mijnheer van Rouveroij, het dienstjaar is inderdaad het aanslagjaar. Ik heb begrepen dat dat voor de databank net een van de moeilijkheden was. Het was niet de wettelijke plaats van verblijf maar de werkelijke die moest kunnen worden ingegeven. Ik heb tot nu toe geen berichten over meer bezwaarschriften. Ik had net begrepen dat we dit probleem door het verlaten niet meer zouden hebben. Als het zich toch voordoet, zullen we de nodige maatregelen treffen. Maar voor zover ik weet, zijn er niet meer bezwaarschriften dan in het verleden. Ik ga ervan uit dat de databankproblemen opgelost zijn. Als het anders is, dan zal ik het u melden.

De heer Sas van Rouveroij: U kijkt naar iemand die een bezwaarschrift heeft moeten indienen ondanks het feit dat hij een onroerend goed heeft verkocht in juli 2008.

Minister Philippe Muyters: Fouten zullen er altijd zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de discriminatie van stief- en zorgkinderen inzake schenkingsrechten

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het aantal nieuw samengestelde gezinnen neemt toe. We beseffen allemaal dat dit een aantal geëigende problemen met zich mee brengt.

Vanaf 1 januari 2002 gelden volgens het Wetboek der Successierechten voor stiefkinderen dezelfde tarieven voor successierechten als voor de eigen kinderen, de erfgenamen in rechte lijn. Ook zorgkinderen – iemand die voor de leeftijd van 21 jaar gedurende drie achtereenvolgende jaren bij een andere persoon heeft ingewoond en gedurende die tijd hoofdzakelijk van die andere persoon of van deze en zijn levenspartner hulp en verzorging heeft gekregen die kinderen normaal van hun ouders krijgen – genieten sinds 1 januari 2003 dezelfde successierechten als de eigen kinderen.

Die gelijkheid bestaat er niet voor schenkingsrechten. In Vlaanderen bestaat er nog wel een ongelijkheid ten aanzien van stiefkinderen en zorgkinderen. Stief- en zorgkinderen genieten niet het tarief dat geldt in rechte lijn en tussen echtgenoten, maar wel het duurste tarief, met name het tarief dat geldt tussen alle andere personen zonder enige bloedband.

Er is één mogelijk te interpreteren uitzondering. Inwonende stief- en zorgkinderen kunnen eventueel – als ze minstens één jaar samenwonen met de schenker – wel dezelfde schenkingsrechten genieten als de eigen kinderen. Stiefkinderen en zorgkinderen die niet meer samenwonen met de schenker, vallen in ieder geval uit de boot. Als ze een verlaagd tarief willen genieten, zullen ze moeten wachten tot de erfenis van de zorg- of stiefouder open valt. In een maatschappij waar iedereen steeds ouder wordt, hebben mensen de schenking op dat moment niet echt meer nodig, maar wel als ze jonger zijn en een eigen gezin uitbouwen.

Mijnheer de minister, bevestigt u dit onderscheid in behandeling met betrekking tot schenkingen? Is er een reden voor dit onderscheid? Zijn er eventueel bezwaren of hinderpalen om dit onderscheid weg te werken?

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mijnheer de voorzitter, ik wil me graag aansluiten omdat het voorbeeld dat mevrouw Schrijvers aanhaalt, inderdaad een onrechtvaardigheid is die mijns inziens zou moeten worden opgelost.

Er bestaan ook nog wel een paar andere onrechtvaardigheden en discriminaties bij successierechten. Pleegkinderen hebben dezelfde rechten, maar als zij later kinderen hebben die door hun vroegere pleeggezin als echte kleinkinderen worden beschouwd, dan is er voor hen niets geregeld. Ook voor successierechten voor mete- of petekinderen is er niets geregeld. Sommige mensen kiezen er bewust voor om geen kinderen te hebben en willen een deel van hun bezittingen aan hun petekinderen nalaten die vaak geen bloedband hebben. Ook hier bestaat nog altijd een discriminatie. Bovendien worden de successierechten voor ooms, tantes, neven en nichten belast op de som van de nettoaandelen van de erfenis en niet op het nettoaandeel zelf.

Er bestaan dus nog een aantal verschillen en onrechtvaardigheden die door mensen zelf als bijzonder onrechtvaardig worden ervaren. Ik zou willen pleiten voor een grondige evaluatie en voor een oplijsting van situaties waar die verschillen bestaan en hoe ze kunnen worden weggewerkt.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Ik wil me graag aansluiten bij de twee vraagstellers.

De vorige legislatuur hebben we verschillende debatten over successierechten gehouden, zeker naar aanleiding van de vrijstelling van de gezinswoning voor de langstlevende partner. Ik denk dat het een goede zaak was, maar het bracht natuurlijk problemen naar boven. Als je maatregelen neemt voor een specifieke doelgroep, dan stuit je op addertjes onder het gras en op specifieke situaties die misschien uitzonderlijk zijn en die misschien onrechtvaardig zijn – al is dit een groot woord – in een aantal gevallen.

We moeten werken aan een evaluatie. We moeten misschien ook denken in de richting van een vereenvoudiging. In Nederland gebruikt men een grotere vrijstelling. Misschien is dit een tegemoetkoming of een basis om vele mensen vrij te stellen?

De voorzitter: De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de Vlaamse decreetgeving inzake schenkings- en successierechten bevat heel veel onrechtvaardigheden. De vorige jaren heb ik me daar mee bezig gehouden om die onrechtvaardigheden aan te klagen en voorstellen van decreet te maken.

Ik zou dan ook graag ingaan op de vraag van mijn collega om eens een oplijsting te maken. Er zijn echt tal van flagrante onrechtvaardigheden. Het zou nuttig zijn om daar eens goed over na te denken. Dat is ook wat ik vorige legislatuur heb geprobeerd: iedereen ertoe aanzetten om er eens over na te denken.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik wil in ieder geval bevestigen dat er een onderscheid is in de behandeling, zoals mevrouw Schryvers heeft aangehaald.

U hebt het al gehad over een mogelijke uitzondering. Er is nog een tweede mogelijkheid. Men kan deze kinderen gelijkstellen met eigen kinderen als ze geadopteerd zijn.

Maar u hebt gelijk dat er een verschil is. Het verschil is ingevoerd om misbruiken te vermijden. De reden is eigenlijk eenvoudig: bij schenkingsrechten is de kans op misbruik groter omdat het niet afhankelijk is van iets oncontroleerbaar, zoals het overlijden.

Ik wil zonder twijfel ingaan op de vragen naar oplijsting en evaluatie. Ik denk dat we goed moeten evalueren welke misbruiken er mogelijk zijn en of ze in verhouding staan tot een mogelijk andere behandeling.

Ik wil dus graag ingaan op de vraag om de evaluatie van schenkingsrechten te bekijken voor de verschillende doelgroepen.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik begrijp dat er inderdaad heel wat problemen zijn op het vlak van successierechten en onze evoluerende maatschappij. Het zou goed zijn om ze op te lijsten.

Ik vind het toch een anomalie dat stief- en zorgkinderen gelijkgesteld zijn voor de successierechten, maar niet voor de schenkingsrechten. Het zou toch goed zijn om ervoor te zorgen dat ze op dezelfde manier kunnen worden behandeld, want die gelijke behandeling kan alleen maar de goede samenhang van een nieuw samengesteld gezin bevorderen. Daar staan we toch allemaal achter.

Uw suggestie om te adopteren, vind ik als omweg toch wel iets te ver gezocht. Ook adoptie heeft zijn eigen specifieke problemen. De toestemming van de andere ouder is noodzakelijk enzovoort. Mijn voorstel is om het eerder op een eenvoudige manier op te lossen.

Minister Philippe Muyters: Het was uiteraard niet mijn suggestie om mensen aan te zetten tot adoptie. Het was alleen maar ter vervollediging: iemand die geadopteerd is, heeft dezelfde rechten als eigen kinderen. Dat was mijn enige bedoeling.

Uw andere vraag heb ik goed begrepen. Ik zal eens nagaan op welke manier, zonder dat we misbruiken in de hand werken, er een oplossing zou kunnen worden gevonden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het vorderingensaldo in 2008

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, begin januari 2009 heeft minister Van Mechelen aangekondigd dat het ESR-vorderingensaldo 240 miljoen euro was. Dat was toen goed nieuws. Het was 205 miljoen euro meer dan de vooropgestelde doelstelling en dan de norm die de Hoge Raad van Financiën (HRF) oplegt.

Vorige week hebben we in een publicatie van het Instituut voor de Nationale Rekeningen (INR) over de overheidsrekeningen kunnen lezen dat het vorderingensaldo niet 240 miljoen euro was, maar eigenlijk een tekort van 65 miljoen euro was. Dit cijfer kan misschien nog veranderen, want ik weet uit eigen ervaring dat cijfers nog tot vijf jaar terug kunnen veranderen. In de periode 2004-2007 zijn er trouwens ook nog veranderingen.

Hoe komt men van een overschot van 240 miljoen euro naar een tekort van 65 miljoen euro? Welke zijn de verklaringen voor de aanpassingen van het vorderingssaldo in de periode 2004-2007?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik zal u duidelijk uitleggen waar het verschil ligt tussen 240,7 miljoen euro positief vorderingensaldo en een tekort van 65,7 miljoen euro. Ik heb mijn rekenmachine bij. Ik heb het al uit mijn hoofd uitgerekend. Er is dus een verschil van 306,4 miljoen euro dat ik moet verklaren.

Er zijn vier factoren die het verschil duidelijk maken. Ten eerste is er de schuldovername van de Vlaamse overheid ten gunste van de lokale besturen. Ik denk dat het te maken heeft met het fiscaal pact met de gemeenten en de provincies. Het gaat om 641,7 miljoen euro.

De Hoge Raad van Financiën was met mijn voorganger overeengekomen dat, vooraleer de schuldovername-operatie werd opgestart, de ESR-gevolgen van de operatie op globaal entiteitII-niveau samen mocht bekeken worden. Mijn voorganger had dus perfect gelijk om bij de voorstelling van het resultaat ten opzichte van het objectief gesteld door de Hoge Raad, de schuldovername niet mee te nemen. Dat is dus al 641,7 miljoen euro in min.

Daarnaast is er een vooruitschuifoperatie van 355,8 miljoen euro voor werkingsuitgaven van het beleidsdomein Onderwijs en Vorming. Deze uitgave is niet aanvaard door INR in 2008, maar wel aan 2009 toegewezen. Dat komt dus terug in plus in 2008. Het is een uitgave die men niet aanvaardt. Je mag ze dus terug optellen bij de 641,7 miljoen euro.

Ten derde is er de nv BAM, die door INR tot de consolidatieperimeter wordt gerekend. Voor 2008 heeft dit een negatief saldo van 27,4 miljoen euro tot gevolg.

Tot slot is er nog een resterend verschil van 6,9 miljoen euro voor overige instellingen die tot de consolidatieperimeter behoren.

Als je dan de som maakt, is min 641,7 miljoen euro plus 355,8 miljoen euro min 27,4 miljoen euro en plus 6,9 miljoen euro samen een negatief saldo van 306,4 miljoen euro. Ik heb het twee keer nagerekend met de rekenmachine, nadat ik het uit mijn hoofd had voorgerekend.

Voor de vorige jaren is het eigenlijk hetzelfde. De aanpassing gebeurt niet alleen voor het laatste jaar, maar ook voor de jaren voordien. Hier heeft het vooral te maken met de aanpassing van de consolidatieperimeter. Zo wordt de nv BAM bijvoorbeeld in de recent gepubliceerde nationale rekeningen vanaf 2004 in de consolidatieperimeter opgenomen.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de minister, ik wil u danken voor uw helder en duidelijk antwoord.

U zegt dat nv BAM is opgenomen in de consolidatieperimeter van de Vlaamse Gemeenschap. Dat is natuurlijk een belangrijk iets. In welke mate heeft dat een repercussie op de hele constructie van nv BAM en van de eventuele investeringen die nv BAM plant in de toekomst?

Minister Philippe Muyters: Ik heb begrepen dat we daarover nog in discussie zijn of het wel of niet moet worden meegerekend. Die gesprekken zijn nog bezig. We gaan er nog altijd van uit dat de constructie zoals ze is opgezet of opgezet kan worden, namelijk het buiten de begroting houden zoals in het verleden gebeurde, kan behouden blijven.

Op het moment dat we duidelijkheid hebben dat het niet zou gebeuren, zullen we conclusies moeten trekken. Maar vandaag is de discussie nog niet afgerond.

De heer Koen Van den Heuvel: Gebeurt die discussie met INR of Eurostat of met allebei?

Minister Philippe Muyters: Met Eurostat.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■